

Art. 69 KBW - Onderlinge regeling - Domicilie

Arrest van het arbeidshof te Brussel van 26 juni 2014 (R.J. vs. K.3, A.R. 2013/AB/1031)

Onuitgegeven

De heer R.J., eiser in deze, is sinds enkele jaren gescheiden met onderlinge toestemming van mevrouw V.A. Samen hebben ze vijf kinderen. In eerste instantie werd de kinderbijslag aan de moeder betaald. Na verzoek van de heer R.J. betaalde K.3 de kinderbijslag aan de vader op basis van artikel 69, §1, derde lid, KBW, aangezien de kinderen bij hem hun hoofdverblijfplaats hebben. Deze wijziging werd aan de moeder medegedeeld door K.3, waarop geen reactie mocht worden ontvangen.

De moeder betekende achteraf het echtscheidingsvonnis aan K.3. In dit vonnis werd een beurtelings verblijf en gezamenlijk ouderlijk gezag overeengekomen, waarbij de kinderbijslag integraal aan de moeder zou uitbetaald worden. De moeder zou de helft van de kinderbijslag moeten doorstorten aan de vader, bij wie de kinderen gedomicilieerd zouden zijn, en volgens de EOT hun hoofdverblijf zouden hebben. In de overeenkomst werd gestipuleerd dat partijen voormelde regeling m.b.t. de sociale uitkeringen in onderling overleg kunnen wijzigen. Ten gevolge van deze betekening betaalde K.3 de kinderbijslag opnieuw uit aan de moeder.

In eerste aanleg werd de vordering van de vader tot het bekomen van de kinderbijslag ongegrond verklaard op basis van de EOT. De vader bewijst onvoldoende dat hij in onderling overleg met de moeder de overeenkomst wijzigt. Hiertegen ging de vader in hoger beroep. Hij steunt zijn vordering op de mogelijkheid om een door de rechter gehomologeerde overeenkomst te wijzigen zonder de tussenkomst van de rechter. K.3 acht dergelijke nieuwe overeenkomst slechts tegenstelbaar na homologatie door de rechter.

Het arbeidshof van Brussel stelt dat artikel 69 KBW van dwingend recht is en de openbare orde raakt, met als gevolg dat partijen geen regeling kunnen treffen die afwijkt van de wettelijke bepalingen. Dit betekent dat partijen in hun EOT-overeenkomst, en in zoverre deze gehomologeerd wordt, anders kunnen overeenkomen inzake het gezag over de persoon en het beheer van de goederen, maar zij kunnen niet, eens zij gekozen hebben voor een co-ouderschap met een gezamenlijke oefening van het beheer over de persoon en de goederen van hun kinderen, een regeling opstellen inzake de betaling van de kinderbijslag die afwijkt van de wettelijke bepalingen. **Onderlinge afspraken tussen partijen m.b.t. de betaling** zijn niet tegenstelbaar aan een kinderbijslagfonds.

De wijzigingsbepaling m.b.t. de sociale uitkeringen, opgenomen in de EOT-overeenkomst kan dus in rechte geen gevolgen met zich meebrengen, in zoverre deze zo moet begrepen worden dat ze de partijen toelaat om de betaling van de kinderbijslag te regelen op een wijze die niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen. De ingeroepen wijziging van de EOT-overeenkomst door de vader kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In ondergeschikte orde oordeelt het hof tevens dat het louter gedogen door de moeder van de betaling van de kinderbijslag aan de vader niet als een akkoord met een wijziging van de EOT-overeenkomst kan worden beschouwd.

Om na te gaan of de vader zich dan wel rechtsgeldig kan beroepen op **artikel 69, §1, derde lid, KBW**, dient er te worden gekeken naar de hoofdverblijfplaats van de kinderen. Volgens het hof dient deze bepaling zo te worden geïnterpreteerd dat zij enkel toepassing vindt indien de kinderen hun **hoofdverblijfplaats effectief** bij de vader hebben, en op die basis in het rijksregister worden opgenomen. Als praktische modaliteit wordt evenwel aanvaard dat het kinderbijslagfonds mag afgaan op de inschrijving in het rijksregister, de rechter die, in het kader van een betwisting moet oordelen of het verzoek van de vader om de betaling van de kinderbijslag te krijgen moet echter nagaan of de kinderen inderdaad hun hoofdverblijfplaats hebben bij de vader. In casu wordt onvoldoende bewezen dat de beurtelingse verblijfsregeling werd gewijzigd.

De vordering is ongegrond.